

Nevím, kdo z vás ví, kam jezdí písničkář František Vlček večer každý třetí čtvrtek v měsíci? Ne, nebojte se, žádný bulvární drb to není. Také nevím, co se vám vybaví při vyslovení slova Neratovice? Mně se okamžitě vybaví slovo Spolana a s ním i komíny, chemie a ekologie. Jenže i ve městě nedaleko Prahy, kde odnepaměti vládne chemie, najdete kulturu. Na neratovickém sídlišti směrem na Líbeznici (Jeroným Lešner by dodal také Klecany, Mratín a Řež) stojí moderní domov důchodců, či jak se dnes říká, domov seniorů.

Na jeho fasádě je nápis Dům královny Emmy. Položím třetí a poslední otázku? Kdo ví, kdo byla královna Emma? Přiznám se, že byť jsem měl rád dějepis, musel jsem se nechat poučit. Emma byla česká kněžna, manželka českého knížete Boleslava II Pobožného. Nejspíše byla jeho druhou ženou a měla s ním syny Václava, Jaromíra a Oldřicha. Jak krutě dopadl Jaromír jistě víte z dějepisů a Oldřich ušel připravované vraždě jen o vlasek. Na svědomí měl tyto skutky Boleslav III zvaný Ukrutný. Emma

Franta Vlček a Jan Matěj Rak

foto: Tomáš Pohl ©

žila delší dobu v Bavorsku, protože v Čechách pro ni nebylo v té době bezpečno, tedy téměř jako dnes. Hmatatelnou památkou na Emmu je denár, ražený pravděpodobně v Mělníku, s nápisem "Emma Regina", tedy královna Emma, což byl titul v té době neužívaný, neboť ostatní její kolegyně nosily pouze titul kněžna. Emma zemřela pravděpodobně v roce 1006.

O tisíc let později jsem do Domu královny Emmy vezl jednu kytaru, jednoho muže a dvě mladé ženy. Cílem byla ekumenická kaple umístěná právě v domě jmenované královny. Do této kaple jezdí František Vlček hrát a zpívat každý třetí čtvrtek v měsíci, samozřejmě ne zcela pravidelně, a letos tam bude slavit již třetí vánoce. Pokaždé si zve, jak to bývá zvykem, nějaké hosty. Část hostů v podobě oněch dvou zmíněných mladých žen jsem vezl na zadních sedadlech. Jmenují se Karolína Skalníková, dnes plným titulem Ing. Karolína Skalníková a Martina Trchová, od příštího roku paní gymnaziální profesorka Martina Trchová. V královnině domě čekal zbytek hostů, jmenovitě Jan Matěj Rak, který dorazil v historickém vozidle zn. Žiguli z roku 1970 (Matěj dokončuje renovaci krásné historické Felície s plátěnou střechou) a Martin Mráz, který z Liberce dovezl kontrabas, pro Martina, takto člena kapely Jen tak, zcela nezvyklý nástroj. V kapli s vynikající akustikou nelze koncertovat jinak než akusticky. Prostor kaple krom ekumenických bohoslužeb umožňuje pořádání komorních koncertů a koncert 19. října 2006, byť nebyl ve

znamení vážné hudby, byl rovněž komorní.

Frantu Vlčka s kytarou a texty v průsvitkách jsem viděl a slyšel minulý týden v Rybřenaruby, ale repríza po tak krátkém času není u tohoto člověka na škodu. František měl v kapli především více prostoru. Onen písničkář vždy tvrdí, že má málo milostných a v podstatě jen jednu erotickou píseň. Myslím, že tato struna repertoáru Franty Vlčka se ten večer napjala. O nesouladu vášně k syru Romadúr a vášně milostné vypovídá autorova prvotina. Již v této první písni porušilo publikum svým smíchem, podporované stolem, u něhož seděli hudební hosté, velebnost kaple. Ale jako vždy, František nedal publiku vydechnout a sypal z lesklých průsvitek jeden písňový text za druhým. Po dlouhé době jsem slyšel drama o koruně spadlé do kanálu, které je stejně nabitě dějem, jako je blues o tkaničce, již nelze rozvázat. V písni

C

hodec - kopec - bodec

publikum, opět kultivovaně podporované stolem hostů, doprovodilo zpěváka v refrénu slovy:

Pam, pam,pa-da-da-da-pam, pam. Snad největším textovým jazykolamem je jediná erotická

Ano nebo ne, Anno

, ten večer zvládnutá interpretem téměř bez jediného kiksu. Zněly i

Bratr psychiatr

či

Čmelák

, kde u druhé ze jmenovaných slyším stále hlas Frantova syna Martina. František zakončil svůj první blok varovnou písni o tom, jak fotbalový fanoušek oslaví vítězství svého klubu jitrnicí připomínající svou zelenou barvou a možná i chutí mořskou pannu. Píseň má tragický konec, v němž hraje hlavní roli "klobásový jed" neboli botulin.

Po Františkově začátku bylo malé pódium zcela zaplněno hosty. **Martina Trchová a Karolína**

Skalníková

přestaly vystupovat

s bubeníkem Ondrou Koutem a společnost jim dělají jen již jmenovaní

Jan Matěj Rak

a

Martin Mráz

. Martin měl svou premiéru na kontrabas, neboť jeho basová kytara potřebuje k životu elektrický proud. Martin však po čtrnáctidenním nácviku budil dojem, tedy alespoň u mě, že na basu hraje déle než čtrnáct dnů. Martin pracuje v "civilu" tiskárně a krom těžké práce to znamená vstávání v pět ráno a noční směny. O to více oceňuji, že Martin dorazil a zahrál. Kdybych chtěl někomu ukázat, jak vypadá vyrovnaný chlap, ukázal bych prstem na Jana Matěje Raka. Matěj se narodil s kytarou v ruce, a krom lásky ke starým vozům značky Škoda miluje písně do roku 1945 a zejména od Jaroslava Ježka. Už delší dobu jsem neslyšel a neviděl Martinu a Karolínu. A tak jsem se, nevím už pokolikáté, zaposlouchal do písni s hudbou a texty Martiny Trchové.

Většinou zněly sklady z jejího CD

Čerstvě natřeno

včetně mých snad nejmilejších

Bostonský ledový čaj ve čtvrtek o páté ráno

a

Jinačí znamení

. Martina se před přestávkou, kdy ji i ostatní publikum nechtělo pustit z jeviště, přidala nádhernou

Návrat ztraceného syna

a s Karolínou

Jen trochu jistoty

.

Po přestávce jsem byl svědkem druhé premiéry. Pokud to nevíte, v životě Františka Vlčka dojde k události, které měla nastat již dávno. František chystá s Matějem Rakem CD! Znalci života a především povahy Františka Vlčka pochopí užití vykřičníku na konci věty. CD by mělo obsahovat písně z oblíbeného žánru Matěje Raka, tedy repertoár z doby před Druhou světovou válkou. Ten večer František zazpíval a Matěj zahrál Bílé skály, trampírnu Jendy Kordy, Houpy hou, původně netrampírnu Bedřicha Nikodéma a píseň Nečekej nečekej. Ty první písně jistě znáte a publikum v kapli je s Františkem zpívalo. Ale tu třetí by mohli znát jen milovníci filmu Kristián z roku 1939. Většina milovníků tohoto nádherného filmu, v němž Adina Mandlová vedle suverénního Oldřicha Nového ukázala, jak dobrá je herečka, si představí spíše jen známou píseň zpívanou při tanci panem Novým. Hudbu k filmu napsal Sláva Emanuel Nováček, skladatel konkurující svou kvalitou šlágrů (říkalo se i "chytáků") Jaroslavu Ježkovi. Slova napsal tehdy mladý a vynikající herec Národního divadla v Praze Josef Gruss. Text k hudbě E.F. Buriana s názvem Chlupatý kaktus z filmu Před maturitou je rovněž od něho. Milovníkům starých filmů J. Grusse připomenu rolí připitomělého milovníka, který šel loupit s Natašou Gollovou ve filmu Eva tropí hlouposti. Ve filmu Kristián část písně či spíše jen refrén zpívá "*frajer r všech frajerů*

" Rudolf Antonín používající druhé jméno Dvorský, podle svého rodného Dvora Králové.

Omlouvám se za delší výlet do historie, ale stejně jako Matěj miluji onu dobu a ony báječné lidi.

Uvedené písně lze zpívat buď jako parodie a tak trochu přehrávat, nebo jako Franta Vlček, jehož tenor je pro ně jak dělaný. František písně zpívá, jak bych přesněji definoval, protože je má rád. Na CD se velmi těším.

Pak rodící se duo vystřídalí hosté a zněly nejen písně z díly Martiny Trchové, ale i skladby Matěje Raka zpívané ve dvojici s Martinou. Písně *Bakterie Božena* i *Kdo za to může* publikum rozesmály. Vypočítávat všechny písně asi nemá smysl. Na závěr svého vystoupení zazpívala *Poslední píseň*

, v níž ji vždy doprovází Martin na klavír. Klavír v kapli sice nebyl, ale i tak to byl hezký závěr.

Královna Emma by mela radost

Napsal uživatel Tomáš Pohl

Středa, 08 Listopad 2006 04:00

Úplně poslední slovo patřilo "guru" večera Frantovi Vlčkovi. Zazpíval tři písně, Matěj Rak zahrál

Klobouk ve křoví

a zcela na závěr Franta přidal svou zkrácenou verzi, resp. píseň s použitím motivů Jaroslava Ježka.

Když jsme se loučili, řekla jedna z dam, které se zasloužily o konání pořadu, že je na mě vidět, jak účinkující mám rád. Nemohl jsem, než jí dát zapravdu. Takže už víte, kam vyrazit každý třetí čtvrtek v měsíci. Příště uvidíte a uslyšíte **Janu Šteflíčkovou** a **Martina Rouse**. Královna Emma se jistě také moc těší.